

had verricht. Nu gunde hij zich graag een dag of wat rust. Hij liep op den eersten vrijen morgen de straten uit en het veld in. Het was warm. Al spoedig begon een loomheid in zijn leden hem het genoeg van de wandeling te bederven. Hij klom over een hek en liet zich vallen in een hoop hooi, die ruischend ineenzeeg onder zijn zwaarte. De zware geur prikkelde hem aangenaam; insecten gonsden voorbij met gezwoelen geluiden. De zonnewarmte stooft hem de huid, door zijn kleeren heen. Opeens dacht hij aan Margreet en hoe heerlijk het zou zijn hier in het zachte hooi met haar te liggen; tot nu toe hadden zij altijd maar op een harde bank gezeten. Hij zou haar straks vragen voor vanavond, nee, hij zou het eischen.

Margreet sribbelde 's avonds wat tegen. Toen werd Thijs knorrig en zei, dat hij toch een zeker recht op haar had. Ze voelde een bitterheid opkomen, maar dadelijk dacht ze: ik heb geen recht om bitter te zijn; hij is een jongen in zijn vlegeljaren. De eisch om met hem te breken stond onafwendbaar voor haar geest. Intusschen stonden zij al tusschen de hooioppers en maakte Thijs haastig in een ervan een holletje. Hij was heelemaal niet praatgraag geweest, had niet de minste moeite meer gedaan om haar door zijn woorden te imponeeren; ze begreep wat dat zeggen wilde.

„Ga maar liggen”, hoorde zij hem kortaf zeggen, „of doe eerst je hoed liever af.” Margreet tilde werktuigelijk haar armen op; een weë weifeling verslapte haar spieren; ze wankelde even en liet haar armen weer zakken. Maar Thijs' gestalte, afstekend tegen het licht van de stad, kwam een pas nader; toen maakte ze toch haar hoed los, heel langzaam. Ze wilde nog nadenken: ze mocht niet toegeven, want hij had haar niet lief... of zou ze voor dezen keer nog eens net doen of ze dat niet wist. — Een koeltje kwam aanschuren en drukte haar de tochtige rokken tegen de beenen. Ze huiverde; de avondkou voelde zij in haar open oksels.

Eindelijk was de hoed los; ze liet haar moede handen vallen.

„Ga nu liggen”, herhaalde Thijs.

„Ach, waarom nou”, vroeg ze klagend.

Hij zweeg verbluft. Woede borrelde in hem op, die echter zakte toen hij haar onder woorden wilde brengen. Opeens voelde hij zich lichtelijk belachelijk. Maar toch beet hij haar toe: „Omdat ik het wil”. Margreet hoorde de kunstmatigheid in den klank van zijn stem; zijn woord viel in haar twijfelingen, als een stok in een draaiend wiel. Ze voelde zich verstandig worden, maar ze leed eronder.

„Nee,” zei ze, „'t is beter van niet.”

„Dan kan je stikken,” riep Thijs, en wilde wegloopen. Maar Margreet begon hardop te schreien en dat prikkelde dadelijk zijn hoogmoed. Hij ging bij haar staan; ze was bezig haar hoed weer op te zetten. Thijs was blij dat het donker was. Toen liep ze naar den uitgang toe; hij trachtte haar stil te doen houden, maar ze ging door, tot ze haar ellebogen op het hek kon steunen en bleef zoo even uitrusten. Hij beproefde haar te troosten, zei dat hij 't niet zoo hard bedoeld had, dat men de liefde nu eenmaal niet dwingen kon, helaas, en dat hij zoo goed begrijpen kon wat 't zijn moest, een teleurgestelde liefde, en dat hij altijd haar beste vriend zou blijven. Maar zij huilde al heftiger, tot ze plotseling haar zakdoek nam en haar tranen droogde. Thijs stond verwonderd toe te kijken; en toen zij zelf over het hek begon te klauteren, durfde hij geen hand uitsteken om haar te helpen. Hij zag iets wits schemeren onder den donkeren omtrek van haar rokken en keek onwillekeurig een anderen kant op. Aan de andere zij gekomen, begon ze dadelijk te loopen. — Hij volgde haar. Zwijgend liepen zij naar de stad, ieder aan een kant van den weg; hij lette met spanning op elk geluid dat uit haar richting kwam. Bij 't huis van zijn zuster zei hij haar schuchter goedenacht; ze mompelde iets terug en liep